

Sygn. akt II AKp 122/20

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Piotr Filipiak

Protokolant: Anna Moczek

po rozpoznaniu w sprawie Y. M.

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i inne

wniosku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 10 sierpnia 2020 roku, sygn. akt V K 224/19, w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia

wniosek uwzględnić i przedłużyć wobec oskarżonego Y. M., syna W. i L., urodzonego (...) toku w D., stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 12 września 2018 roku, sygn. akt III Kp 571/18, na dalszy okres oznaczony, tj. do dnia 7 grudnia 2020 roku, do godz. 17:30.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wnioskiem z dnia 10 sierpnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt V K 224/19, wystąpił na podstawie art. 263 § 4 k.p.k. do tut. Sądu Apelacyjnego o przedłużenie stosowania na dalszy okres oznaczony 3 miesiące, tj. do dnia 7 grudnia 2020 roku środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego Y. M..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Okręgowy prawidłowo wykazał istnienie w przedmiotowej sprawie przesłanek, które uzasadniają przedłużenie stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego wobec oskarżonego Y. M.. W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że w toku przeprowadzonego do tej pory postępowania nie umniejszyła się przesłanka podstawowa stanowiąca o zasadności stosowania wszystkich środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w przepisie art. 249 § 1 k.p.k. Duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów nadal wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazanego we wniosku inicjującym niniejsze postępowania, m.in. częściowo z wyjaśnień oskarżonego Y. M. oraz współoskarżonych, z zeznań świadków wymienionych we wniosku Sądu Okręgowego oraz dowodów z dokumentów, w tym protokołów oględzin rzeczy oraz miejsc i zawartości ukrytych rzeczy, opiniach biegłych. Powyższe oczywiście nie jest równoznaczne z udowodnieniem tego, że oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu czynów, gdyż w aktualnej fazie postępowania nie chodzi o merytoryczną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a jedynie o wskazanie, czy stwarzają one stan dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił przestępstwo, czy też nie. Zauważyć zatem trzeba, że dowody dotychczas zgromadzone przez organy ścigania, jak i Sąd Okręgowy składają się na ogólną przesłankę kontynuowania wobec oskarżonego stosowanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Na pełną akceptację zasługuje również wyrażony przez Sąd Okręgowy pogląd co do występowania w przypadku oskarżonego szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określonej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. W rozpatrywanej sprawie, przy uwzględnieniu

okoliczności popełnienia przestępstw, charakteru zarzucanych oskarżonemu czynów, sposobu działania i motywów jakimi się kierował podejmując przestępczą działalność, w tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie przestępczej, jak również fakt, że część z zarzucanych mu czynów zagrożona jest karami spełniającymi kryterium określone w art. 258 § 2 k.p.k., wysokiego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, to groźba wymierzenia oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności, w sytuacji udowodnienia jego sprawstwa i winy, jawi się jako realna. Co więcej, teza ta pośrednio znajduje oparcie w przyjętej obecnie kwalifikacji prawnej zarzucanych oskarżonemu czynów, skoro trzy z nich zakwalifikowane zostały w związku z art. 65 § 1 k.k., który przewiduje surowszą odpowiedzialność karną. Właśnie owa skonkretyzowana w niniejszej sprawie prognoza wymierzenia surowej kary, w wystarczającym stopniu wskazuje, że oskarżony mając w perspektywie długoletnią izolację więzienną, w warunkach wolnościowych może podjąć próby destabilizowania toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. W pełni zasadnym jest także uznanie, że w sprawie występuje przesłanka obawy ukrycia się lub ucieczki oskarżonego o jakiej mowa w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Wynika ona przede wszystkim z tego, że oskarżony nie posiada stałego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obywatelem Ukrainy, posługiwał się podrobionym dokumentem tożsamości, a nadto posiada nakaz opuszczenia terytorium RP, na którym przebywa obecnie nielegalnie, co w powiązaniu z groźącą mu surową karą i obawą przed odpowiedzialnością rodzi podstawy do przypuszczenia, że w przypadku opuszczenia jednostki penitencjarnej, podejmie działania zakłócające prawidłowy przebieg procesu. Przytoczone uwarunkowania przedmiotowej sprawy, jak również występujące z dużą intensywnością przesłanki szczególne, uprawniają więc do przyjęcia stanowiska, że wyłącznie dalsze stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec oskarżonego może prawidłowo zabezpieczyć dalszy tok postępowania sądowego, natomiast inny środek zapobiegawczy aktualnie nie spełniłby swej roli. Za spełnioną uznał Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie również przesłankę przedłużenia izolacyjnego środka zapobiegawczego w trybie ekstraordynaryjnym z art. 263 § 4 k.p.k., na podstawie której możliwe jest przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania na okres powyżej 2 lat. Przedmiotowa sprawa nosi znamiona zawilosci przewidzianej w art. 263 § 4 k.p.k., o czym świadczy, przede wszystkim, waga stawianych oskarżonemu zarzutów jak również rozległość przedmiotu niniejszego postępowania wynikająca z tego, że w przestępczą działalność było zaangażowanych 16 oskarżonych. Jednocześnie jednak należy mieć na uwadze nadzwyczajny tryb w jakim następuje przedłużenie tymczasowego aresztowania w niniejszym postępowaniu, związany głównie z czasem przebywania oskarżonego w izolacji. Przedłużając stosowanie tymczasowego aresztowania do dnia 7 grudnia 2020 roku, Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że na rozprawie w dniu 30 lipca 2020 roku, Sąd I instancji wznowił przewód sądowy, dlatego też okres tymczasowego aresztowania należało przedłużyć zgodnie z wnioskiem Sądu Okręgowego uznając, że będzie on wystarczający do zakończenia postępowania jurysdykcyjnego i wydania wyroku w sprawie. Równocześnie Sąd Apelacyjny w Katowicach nie dostrzegł ewentualnego występowania przesłanki negatywnej dalszego stosowania tymczasowego aresztowania uregulowanej w art. 263 § 4b k.p.k., jak też okoliczności wskazanych w art. 259 § 1 k.p.k., mogących przemawiać za odstąpieniem od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Zarządzenia:

1. - odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia,
2. – odpis postanowienia doręczyć informacyjnie dyrektorowi właściwej jednostki penitencjarnej, w której przebywa oskarżony.
3. Kal. 7 dni bądź z wpływem.

Katowice, dnia 28 sierpnia 2020 roku.